



Det vackra med sommaren

Publicerad: 21 juli 2015

Författare: Michael Jestin

Så här på sommaren, mitt i sol och bad, slås jag av den känsla som idrottaren alltid får mellan säsongerna. Som tur är så spelar jag inte längre och slipper därmed det tunga slitet under säsongens gång. Som åskådare har man det bättre då man bara kan sätta sig ner och njuta av spelet och slipper alla känslor som hård träning innebär.

Som spelare slås man alltid, någon gång i slutet av februari, av en undran. När man för den femhundraelfte gången för säsongen kliver in i den där svettluktande idrottshallen efter att knappt ha hunnit slänga i sig en macka innan träningen så blir man slagen av tanken. Likt en Mike Tyson-smäll rakt i diafragman kommer den, "varför gör jag det här?". Oturlig nog så slår Mike Tyson ganska hårt och så gör även denna tvekan om varför man lägger ner så pass mycket tid på något som på många sätt och vis kan liknas med barndomen.

Först föds man och kommer staplandes in i världen efter att ha legat i dvala under en lång och behaglig sommar. Man har inte rört en boll på vad som känns som en evighet och fötterna lyder en knappt. Varje försök på att gå är förgäves och mestadels ligger man bara ner och gråter för att ingenting fungerar som det ska. Ändå finns där en enorm vilja. En vilja att komma framåt och att upptäcka. Det finns en känsla som säger att det är något på gång här. Man träffar sina lagkamrater, sin familj, dem som ska leda

en under den tid som ligger framför. Vissa tycker man om mer och vissa mindre men det är bara att finna sig i situationen, man kommer ju trots allt spendera all sin tid med dem.

Sedan är det dags att börja skolan och barndomens finaste år. Första matchen ska spelas och man stöter på motståndarna. Vissa känns som om de har noll koll på livet och vissa tycker man redan borde gå i tvåan. Nu är det dock dags att sätta sin färdigheter på prov. Nu har man lärt sig gå, lärt sig hoppa, fått någorlunda kontroll på den bagger som ska ligga till grund för allt.

Höstsäsongen rullar på likt låg- och mellanstadiet och allt flyter på ganska bra. Vissa matcher är bättre än andra men allt som allt så är det en fröjd med volleyboll. Visst har man problem ibland med ett anfall som inte håller eller en lärare som man inte tycker något vidare om men det spelar inte så stor roll för resultaten är inte så galet viktiga. Man förstår snabbt att det inte är nu det gäller och man får konstant höra att det är senare i livet som man faktiskt behöver prestera.

Sedan kommer puberteten lika otippat som Voldemorts återfödelse i Harry Potter 4. För vissa är det en bra tid, en tid fylld av upptäckande och magpirr, medan det för andra bara handlar om finnar, nyfunnen mensvärk och målbrott. Helt plötsligt ställer man blocket fel varje gång, mottagningen är lika ostabil som Greklands finanspolitik och tajmingen lika frånvarande som Jan Björklunds humor. Slutspelet är för vissa det vackraste som finns och för andra den tyngsta tiden på året. Som tur är så blir slutspelet oftast kort för dem som inte presterar, tillskillnad från puberteten som blir lika lång för alla.

I den fruktansvärda sitsen så är det inte konstigt att man frågar sig "vad håller jag på med?". Allt man vill är att säsongen ska vara över så att man kan få lägga sporten bakom sig och återfå ett normalt liv igen. Men sedan är man tillbaka på sommaren och allt är frid och hoppet kryper sig åter tillbaka. Som när man äntligen tagit körkort, examen och skaffat bostad så inser att ungdomen var den bästa tiden i ens liv. Då känner man pirret i magen, pirret som säger att man vill tillbaka. Samma pirr som när Neo duckar för kulorna, som när Froda förstör ringen och som när Simba återvänder till lejonklippan. Man längtar med hela sitt hjärta till kommande säsong och cirkeln påbörjas på nytt.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/det-vackra-med-sommaren/>